ΑΡΜΟΣ

ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΕΘΝΟΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

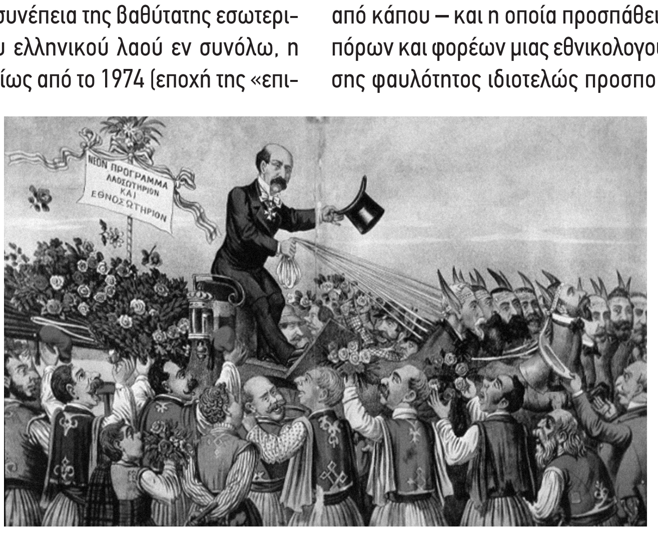
ΦΥΛΛΟ 5 - ΙΟΥΝΙΟΣ 2012

ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΠΟΥ ΞΕΓΥΜΝΩΘΗΚΑΝ, ΟΙ ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΕΦΕΔΡΕΙΕΣ ΤΟΥΣ – ΚΑΙ Η ΔΥΝΑΤΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ.

Οδεύοντας προς την επικείμενη, δεύτερη εντός βραχυτάτου διαστήματος, εκλογοπανήγυρη (της 17ης Ιουνίου), έτι περαιτέρω εντείνεται η αίσθηση του απελπιστικού αδιεξόδου στο οποίο έχει περιέλθει η Πατρίδα μας. Τα επισωρευθέντα δεινά δεν είναι καινούρια, έχουν όμως εσχάτως αναδυθεί στην κοινωνική επιφάνεια, αποκτώντας χαρακτήρα ιδιαιτέρως οξύ κι επιτακτικό.

Εξετάζοντας προσεκτικά τα οικονομικά δεδομένα και την διαμορφωθείσα πολιτική κατάσταση, συνειδητοποιεί κανείς ότι η ολική οικονομική χρεωκοπία, για την οποία τόσος λόγος γίνεται, δεν αποτελεί παρά μιαν απλώς εξωτερική κρούστα, υπό την οποίαν υποκρύπτεται η βαθύτερη πολιτική/ηθική (υπό την έννοιαν όχι της ηθικής αλλά του ήθους) χρεωκοπία της χώρας η υπό το βάρος των εγκλημάτων του κατάρρευση του διεφθαρμένου πολιτικοκοινωνικού καθεστώτος της μεταπολιτεύσεως, που με την φαυλότατη διακυβέρνησή του συστηματικώς υπενόμευσε επί δεκαετίες και, τελικώς, διέλυσε κάθε οργανική υποδομή και κάθε παραγωγική δυνατότητα: διαφθείροντας εκ παραλλήλου και εξαχρειώνοντας τον λαό ώς το μεδούλι, ώστε να του ταιριάζει σαν γάντι, εθίζοντάς τον σε μια τεχνητή ευμάρεια, εκδηλουμένην ως προκλητική κι επίπλαστη ευωχία που ουδόλως εδικαιούτο, επί μακρόν υποδαυλιζομένην, άλλως τε, μέσω του παροξυσμικόν χαρακτήρα προσλαβόντος τοκογλυφικού τύπου δανεισμού - που, όταν πια ξεπέρασε κάθε όριο, έσκασε ως πομφόλυγα, προκαλώντας το οξύ τέλος της δειλής αυταπάτης την οποίαν όλοι μέσα τους υποσυνειδήτως υπέθαλπαν, με την κατολίσθηση της χιονοστιβάδος του δημοσίου και ιδιωτικού χρέους, που πλέον σαρώνει τα πάντα και είναι αδύνατον να ανασχεθεί.

Ο λαός τοιουτοτρόπως περιήλθε σταδιακώς σε κατάσταση παρόμοια με εκείνην ενός εξηρτημένου ναρκομανούς ο οποίος φυτοζωεί, απαιτώντας έναντι οιου- δήποτε τιμήματος, μέσα στην υπαρξιακή αθλιότητα του εθισμού του, την εξασφάλιση των καθημερινών του δόσεων (δανείων), απαραιτήτου υποβάθρου των δειλών του αυτα- πατών... Συνεπώς, επιχειρώ- ντας μια βαθύτερη ανατομή της (προδιαγεγραμμένης!) ολικής χρεωκοπίας, καταλήγει κανείς στο συμπέρασμα ότι πρόκειται κατ΄ ουσίαν για την φυσιολογική και απολύτως αναμενομένη συνέπεια της βαθύτατης εσωτερικής, κατ΄ αρχήν, χρεωκοπίας του ελληνικού λαού εν συνόλω, η οποία συντελέστηκε βαθμιαία κυρίως από το 1974 (εποχή της «επιστροφής της δημοκρατίας») έως σήμερα! Η λεγόμενη «γενιά του πολυτεχνείου» - είτε με όσα έπραξε, είτε με όσα ανέχθηκε και εξέθρεψε - φέρει την αποκλειστική ευθύνη αυτής της καταστροφής.

Παρατηρούμε τώρα πια τον πολιτικά αποδυναμωμένο έως κονιορτοποιημένο αστικό κόσμο να παρακολουθεί με έκδηλο τρόμο την καλπάζουσα απήχηση που βρίσκουν στην κοινωνία τα έωλα συνθήματα της παρακμιακής, αντεθνικής αριστεράς, η οποία καταφέρνει να ενισχύει την εκλογική της δύναμη, αναπαράγοντας κουτοπόνηρα τις χειρότερες συνταγές πολιτικάντικου τσαρλατανισμού που εισήγαγε δεκαετίες πριν το καθεστώς του τριτοκοσμικού (ανδρεοπαπανδρεϊκού) πασοκικού λαϊκισμού, εμβαθύνοντας τις βάσεις της γενικής κοινωνικής εξαχρειώσεως που χαρακτήρισε την καταστροφική περίοδο της μεταπολιτεύσεως. Η σε κάθε της έκφραση σταθερώς ανθελληνική σύγχρονη αριστερά, στις ποικίλες εκφάνσεις και συμπαρατάξεις της, φροντίζει επιπροσθέτως να αναμίξει την λαϊκίστικη ψευδολογία που αποσκοπεί στην καλλιέργεια φρούδων ελπίδων και ανεδαφικών υποσχέσεων με ισχυρές δόσεις μαρξιστικού αντεθνικού δηλητηρίου, δεδομένων και της παλαιοκομμουνιστικής αφετηρίας των ποικίλων συνιστωσών της.

Ο κατακερματισμένος και αλλοτριωμένος «ελληνικός λαός», θλιβερός πια όχλος βυθισμένος επί τουλάχιστον τρεισήμισι δεκαετίες στην αυτάρεσκη ασωτία, την εξακολουθητική κραιπάλη, την αναίσχυντη αμεριμνησία και ατομιστική μυωπική ευδαιμονιστική αφασία, έρχεται ήδη αντιμέτωπος με την σκληρή πραγματικότητα — απειλούμενος να εισπράξει, και μάλιστα στο άμεσο μέλλον, τα αναπόδραστα επίχειρα... Ξεπεσμένος σε συνονθύλευμα ανουσίων, εγωπαθών κι ασυναρμόστων ατομικοτήτων, αρέσκεται να ζει αυταπατώμενος, προτιμά δε να ακούει κραυγαλέα ψεύδη, αρνούμενος να δει την σκληρή πραγματικότητα — αφού τούτο θα συνεπήγετο να αντικρύσει το φρικτό, αλλοτριωμένο πρόσωπό του στον καθρέφτη!

Τι μέλλει γενέσθαι - και ποια μπορεί να είναι η θέση και η στάση ενός συνειδητοποιημένου Έλληνος Εθνοκοινοτιστού μπροστά σ΄ αυτήν την δυσοίωνη πραγματικότητα;

Φυσικά όχι η προώθηση των εδώ συνωστισμένων ανθρωπίδων στα ενδότερα της Ευρώπης, όπως η επίχρυση δημοκοπία κάποιων εσχάτως εις τον αφρόν της μεταπολιτευτικής χαβούζας αναδυθέντων ψευδωνύμων «προασπιστών» (...αλλά μηδαμώς και φορέων!) των εθνικών μας ιδεωδών και δικαίων ανακράζει, εκ καραγκιοζοσκείων δημοκοπικών φληναφημάτων (ώς τε το πάλαι...) εμπνεομένη: εγγενώς η ιδία αυτή φυσικώς ανίκανη να εμπνεύσει, παρά την δεδομένην απέλπιδα προσπάθεια του πνιγομένου λαού να πιαστεί από κάπου — και η οποία προσπάθεια μοιραίως, υπό κιβδίλων εμπόρων και φορέων μιας εθνικολογούσης αποχρώσεως της κρατούσης φαυλότητος ιδιοτελώς προσποιουμένη, δεν δύναται παρά να αποδώσει κωμωδίες, στρεβλώσεις και τραγελάφους: εις δόξαν κι επίρρωσιν της κρισίμως διασαλευομένης κούφιας «ευπρεπείας» των κεντρικών παικτών του καραγκιοζικού «θεάτρου Σκιών»! ... το δε τοιούτον «κολλητήρι του Καραγκιόζη», όπως μοιραίως αναδεικνύονται, είναι για το Σύστημα ένα καταγέλαστο κι επίμομφο σκιάχτρο, καθιστάμενο σχετικώς ακίνδυνο ως εκ της αισθη-

τικής και ουσιαστικής του ευτελείας — με τον κίνδυνο, όμως, ακριβώς δυνάμει εκείνης να εγκαθιδρυθεί στο Σύστημα, γνωστό για την ανεστραμμένη του αξιοκρατία και προτιμήσεις. Πράγμα καθόλου άσχημο γι΄ αυτό, έναντι της πιθανής εναλλακτικής προοπτικής αναδείξεως κάποιων αυθεντικών και αξίων εκπροσώπων της Ιδέας εκείνης, εις την οποίαν και μόνον μπορεί να είναι ριζωμένα τα προφανή επιχειρήματα, διαπιστώσεις και υγιείς αντιδράσεις που σε διάφορο βαθμό πολλοί, επίχρυσοι και μη, ευκαιριακώς διαφημίζουν, ως προφανές μέσον ιδίας ωφελείας και αναρρήσεως. Όμως η μακροπρόθεσμη και βαθειά απαξίωση ως απορριπτέας επίσης και της διαστρεφομένης και στραπατσαρισμένης Ιδέας, που υποτίθεται πως εκπροσωπείται από εκείνους ακριβώς τους διακωμωδούς της, με αισθητικήν βατράχων και ήθος οικογενειακής ομοταξίας παμφάγων τρωκτικών, δεν συνιστά καμμία διέξοδο αλλά μόνον ΤΟ ΑΠΟΚΟΡΥΦΩΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΤΙΑΣ!!!

Είναι δε εμφανές τι τελικώς εξυπηρετεί ό,τι δήθεν εκπροσωπεί τα ιδεώδη μας, χωρίς καθόλου όμως και να τα προσωποποιεί βιωματικώς και ουσιαστικώς αλλά μάλλον το αντίθετο: κατά τον αληθή ιστορικό λογισμό, που η πολιτικάντικη μικρολογιστική των προχείρων κι όπως-όπως «πρακτικοτήτων» εγγενώς αδυνατεί να συλλάβει…

Όλα, λοιπόν, δείχνουν ότι ανεξαρτήτως του τελικού εκλογικού αποτελέσματος η παταγώδης κατάρρευση της χώρας θα καταστεί αναπόφευκτη, δεδομένου ότι, αφ' ενός μεν η «κοινή γνώμη», ήτοι η «κυρίαρχη» - θεοποιημένη στο πλαίσιο της δημοκρατίας - ψηφομάζα, εμφανώς ηλίθια, άμορφη, άβουλη, ιδιοτελής, μυωπική, ανεύθυνη και δίχως φρόνηση και μνήμη, αδυνατεί παντελώς να αντιληφθεί την πραγματικότητα του αδιεξόδου, οδηγούμενη έτσι με βεβαιότητα στην αυτοκαταστροφή (όπως και άλλοτε η πάντοτε άφρων ψηφομάζα, εκφραζομένη ως ο «κυρίαρχος λαός», μέσω εκλογών, οδήγησε σε μια άλλη καταστροφή του Ελληνισμού, την μικρασιατική), αφ' ετέρου δε παρατηρείται απελπιστική ένδεια ηγετικών προσωπικοτήτων στον προβαλλόμενο πολιτικό κόσμο, προσωπικοτήτων οι οποίες θα είχαν το απαιτούμενο σθένος και την βούληση, ώστε να οδηγήσουν την χώρα σε μια ριζικώς και ουσιωδώς διαφορετική ατραπό. Συνεπώς, η διαφαινομένη απόλυτη εξαθλίωση της Ελλάδος, με μια κατακλύζουσα φαιά ανθρωπιδοπλημμυρίδα τριών εκατομμυρίων (νέων!) ως προίκα, την οποίαν ως μιαρά δώρα τους έφεραν οι απεχθείς μάγοι της προδοτικής Μεταπολιτεύσεως συλλήβδην και ο κ. Χάος (GAP) το 2009 εφρόντισε, ως πρώτην του πολιτική πράξη, να... «ελληνοποιήσει» (και δη με ιθαγένεια!!!), προτού φυσικά μας αποκαλύψει ότι το «λεφτά υπάρχουν» ήταν απλά ένα αστειάκι για να (μας) γελάσει, την καταβυθίζει πια ταχύτατα, κοινωνικώς και ανθρωπολογικώς, σε κατάσταση τριτοκοσμικής χώρας - με την αληθή, Αρία Ελληνικότητα και τους βαθμηδόν ολιγίστους της φορείς υπό ασφυκτικήν πίεση και παντοειδή διωγμόν, με απώτερη δε συνέπεια την de facto υπαγωγή της χώρας στην γεωοικονομική, ανθρωποπογεωγραφική και τελικώς εθνοπολιτισμική σφαίρα του ευρυτέρου χώρου της Μέσης Ανατολής. Έτι περαιτέρω, οι αδιακόπως εισβάλλουσες στην ελληνική γη ασιατικές και αφρικανικές ανθρωπομάζες υποβαθμίζουν με τρόπο συγκλονιστικό το ήδη ραγδαίως εξοριενταλιζόμενο και εκγυφτιζόμενο δημογραφικό μείγμα του συγχρόνου ελλαδικού πληθυσμού, γεγονός που θα καταστήσει την εφιαλτική προοπτική της αφρικανοποιήσεως περίπου αναπόφευκτη. Η πολιτικοοικονομική δορυφοροποίηση ή και απορρόφηση από την ενισχυόμενη νεο-οθωμανική Τουρκία θα καταστεί η φυσιολογική κατάληξη μιας τέτοιας προοπτικής.

Η μοναδική ίσως χαραμάδα ελπίδος θα μπορούσε να συνδεθεί με το ενδεχόμενο κάποιου ξεσπάσματος γενικευμένης αναταραχής και φυσικής πολώσεως, κατά το αίμα και όχι πλέον κατά το κόμμα, εν μέσω της διολισθήσεως σε αναρχούμενη κοινωνική κατάσταση, υπό συνθήκες λιμού και δυστυχίας όπου, ως εκ της αναμενομένης καταλύσεως των πολιτειακών δομών, της απονομιμοποιήσεως των κρατικών μηχανισμών και της αδρανοποιήσεως ή και αυτονομήσεως των δυνάμεων επιβολής της τάξεως (δεδομένης της παύσεως μισθοδοσίας των), θα διαμορφωθούν όροι ανταρτοπολέμου, στο πλαίσιο του οποίου θα είναι δυνατόν να αναδειχθούν νέες κι αυθεντικές εθνικές δυνάμεις: εφ' όσον οι συγκρούσεις αυτές αναπόφευκτα θα λάβουν ριζικό κι ουσιαστικό χαρακτήρα φυλετικού πολέμου — του οποίου οι πρόσφατες ταραχές στην Πάτρα μπορούν να θεωρηθούν ένα προοίμιο ή πρώιμο ατελές δείγμα.

Θα είναι ένας πόλεμος επικρατήσεως των Ελλήνων ή ολικής των καταστροφής αφού, όπως θα είναι αναμενόμενο, στην μια πλευρά θα συμπαραταχθούν οι τριτοκοσμικοί μετανάστες με τους εξωμότες αναρχοαριστεριστές πάτρωνές τους, όσους τουλάχιστον δεν διαθέτουν ίχνος σπερματώδους αγνότητος ώστε να αφυπνισθούν έστω προ της συγκλονιστικής λαίλαπος και κοσμογονίας, και από την άλλη οι εθνοκοινοτικές δυνάμεις, μαζί με όσα τμήματα του αστικού κόσμου, είτε από όψιμη συνειδητοποίηση είτε από την ανάγκη εξασφαλίσεως της επιβιώσεως, αποφασίσουν να ριζοσπαστικοποιηθούν. Θα είναι ένας πόλεμος μέχρις εσχάτων — που αργά ή γρήγορα έρχεται. Κάθε Έλληνας Εθνοκοινοτιστής οφείλει να προετοιμάζεται για τον πόλεμο αυτό.

Κυρίως δε απαιτείται και οφείλεται από όλους μας η συλλογική-κοινοτική προετοιμασία των εσχάτων εθνοκοινοτικών αποθεμάτων κι εφεδρειών που παραμένουν αλώβητες κι αμόλυντες από την περιρρέουσα βρωμιά κι ευτέλεια του Συστήματος. Που δεν είναι φορείς των κατωτέρων εκείνων ποιοτήτων και της εσωτερικής εκείνης Αντιστροφής και Αντι-αριστοκρατίας, της βρωμιάς και πονηριάς του «εφημέρου ανθρώπου» χωρίς αληθή όρια και κριτήρια — αλλά φέρουν στον πυρήνα της υπάρξεώς τους την δυναμική εκπτύξεως κι εξελίξεως της μόνης μας αληθούς προοπτικής: της νέας, αληθούς Αριστοκρατίας, του Νέου Ανθρώπου, του Νέου Έλληνος.

ΟΔΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ : ΠΡΟΣΟΧΗ, ΑΔΙΕΞΟΔΟΣ !

Κανένας δεν είναι περισσότερο σκλάβος από τον δούλο που νομίζει πως είναι ελεύθερος!

J.GOETHE

Ο χρόνος ή, επί τον οργανικώτερον, η Ιστορία είναι που αξιολογεί τελικώς τους λαούς, κρίνοντας σύμφωνα με το επίπεδο όπου έκαστος κινείται.

Υποκειμενικώς κάθε λαός έν τινι μέτρω δύναται να υποστηρίξει πως και η δική του πολιτισμική προσφορά έχει κατά κάπως συμβάλει στην προοδευτική ανέλιξη της ανθρωπότητος.

Αντικειμενικά, όμως, το στοιχείο εκείνο που πάντοτε, κατά έναν εκπληκτικά θεϊκό τρόπο, κρίνει τους πολιτισμούς ως προς την συμβολή τους στην εξέλιξη του κόσμου είτε ως υψηλούς είτε ως μικροτέρου ουσιαστικού περιεχομένου, μέσα από μια διαδικασία εξαγνιστική, που στο διάβα των αιώνων το αναδεικνύει ως το τελικό και αιώνιο κριτήριό τους, είναι εκείνο που προσεγγίζεται μέσω μιας συναφείας προς την μυθική οπτική, ανατέμνοντας ό,τι εμμένει εις το Είναι του οικείον Έθνους ως έκφραση αυθεντική, υπερσυνειδητή και μονίμως βάσιμη, ως συνδέουσα με την αρχετυπική, την υπέρχρονη και σχεδόν υπερβατική υψηλή πραγματικότητα.

Κατ΄ αυτόν λοιπόν τον μαγικό τρόπο αξιολογήσεως, εξαχνιζόμενα στην πρωτογενή τους ουσία πέραν των χωροχρονικών τους προσδιορισμών, καταλήγουν τα πολιτισμικά έργα των ανθρώπων εις μιαν ιεραρχικώς δομημένη (υπερ)κοσμική κατάταξη, η οποία αποτελεί το χαρακτηριστικό θέμα μυθολογικών παραδόσεων σχετιζομένων προς ό,τι ονομάζεται ο μεγάλος κύκλος των εποχών και η οποία συνεχώς

αντανακλάται ως ανάμνηση ή ως συνείδηση στην σκέψη και στις πράξεις των ανθρώπων εκείνων, των οποίων κύριο γνώρισμα είναι η Κοσμική Ανάγκη, που, μέσω του Πλωτινικού Έρωτος του Καλού, εκδηλώνεται στις ψυχές ως η φυσική ορμή κι έφεσις του ευγενούς ανθρώπου προς αναζήτηση κι επίτευξη του Ιδανικού.

ὁ βίος τῶν ὀρθῶς πραττόντων καθ᾽ αὑτὸν ἡδύς. τὸ μὲν γὰρ ἥδεσθαι τῶν ψυχικῶν, ἑκάστῳ δ᾽ ἐστὶν ἡδὺ πρὸς ὃ λέγεται φιλοτοιοῦτος, οἷον ἵππος μὲν τῷ φιλίππῳ, θέαμα δὲ τῷ φιλοθεώρῳ… τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς τὰ ἡδέα μάχεται διὰ τὸ μὴ φύσει τοιαῦτ᾽ εἶναι, τοῖς δὲ φιλοκάλοις ἐστὶν ἡδέα τὰ φύσει ἡδέα: τοιαῦται δ᾽αἱ κατ᾽ἀρετὴν πράξεις, ὥστε καὶ τούτοις εἰσὶν ἡδεῖαι καὶ καθ᾽ αὑτάς. οὐδὲν δὴ προσδεῖται τῆς ἡδονῆς ὁ βίος αὐτῶν ὥσπερ περιάπτου τινός, ἀλλ᾽ ἔχει τὴν ἡδονὴν ἐν ἑαυτῷ. (Ἀριστοτὲλους Ἠθικὰ Νικομὰχεια 1099α)

Δεν είναι τα επιτεύγματα μόνον αλλά κυρίως Εκείνος ο πυρήν που ωθεί προς επίτευξη και δημιουργία που διαβαθμίζει τις διάφορες πολιτισμικές εκφράσεις. Τα επίπεδα της κοσμικής αυτής αρχής φανερώνονται ως πολιτισμικές κλίμακες, βασικά φίλτρα δε αυτών είναι τα επονομαζόμενα πολιτεύματα, τα είδη και οι μορφές των οποίων αποτελούν και τις μήτρες, μέσα από όπου γεννιούνται οι εκάστοτε πολιτισμοί - και στις οποίες καλούνται οι άνθρωποι να δοκιμαστούν και να παλέψουν.Η μυθική, λοιπόν, οπτική είναι αυτή που αποτελεί το κριτήριο προς επιβεβαίωση της αληθείας, του νοήματος και σημασίας της υπάρξεως. Κάθε εθνική κοινότητα δεν δύναται κατά τον πολύμορφο αγώνα της προς ανεύρεση και ανάδειξη του αρίστου και κεντρικού εαυτού της παρά να επιζητεί την φυλετική και πνευματική ομοιόσταση, ούτως ώστε να καταφέρνει να δημιουργεί και ν᾽ αναπαράγει, από γενιάς εις γενιά, μύθους και παραδόσεις, μουσική, παιδεία, τέχνη, φιλοσοφία, επιστήμη και ό,τι άλλο δύναται να εκφράσει την ψυχική και πνευματική της ταυτότητα.

Φαίνεται, επομένως, όχι μόνον λογικό αλλά και απολύτως φυσικώς αληθινό, ότι τα ανωτέρω στοιχεία θέτουν το υπόβαθρο μιας καλώς ωργανωμένης και υγιούς κοινότητος, η οποία συντηρώντας τα κατακτά και την προοπτική της αιωνίας υπάρξεώς της, χωρίς παρεκτροπή από το κέντρο της, την ταυτότητά της - δηλαδή το Είναι της.

Εάν όμως, για τον έναν ή τον άλλον λόγο, η κοινότης εκτραπεί του κέντρου της, είτε κυρίως φυλετικώς δια της επιμειξίας είτε δια της εισχωρήσεως εντός της αλλοτρίων πνευματικών δογμάτων, τότε ένα είναι μόνον βέβαιον, ότι η κοινότης αυτή θα εμφανίσει συμπτώματα νοσηράς λειτουργίας σε κάθε επίπεδο, σημεία του ότι έχει εσωτερικώς απωλέσει τον χαρακτήρα και την ταυτότητά της, παύοντας τελικώς να είναι η ίδια και εκφυλιζομένη σε κάτι άλλο, σε θλιβερό φάντασμα του εαυτού της, φέροντας μόνον κατ᾽ επίφασιν και κατάχρησιν το όνομα της πρώτης. Το πολίτευμα, λοιπόν, που στην προαναφερθείσα ιεραρχική κλίμακα καταλαμβάνει την κατώτερη θέση, ως συνυφασμένη προς ένα αποσυνθετικό έργο μέσα στην κοινωνία και μια εντροπιακή κοσμική κατηφόρα, δεν είναι άλλο από αυτό που σήμερα βιώνουμε ως κοινοβουλευτική δημοκρατία. Είναι το επίπεδο εκείνο, όπου ο άνθρωπος αφήνεται να καταρρεύσει ψυχή τε και σώματι, παρασύροντας όμως συγχρόνως σε μια ολική καταστροφή και ό,τι άλλο συναποτελεί τον κόσμο του.Μη διαταράσσετε λοιπόν την δημοκρατία, διότι εντός της ευημερούν όλα τα πάθη της ανθρωπότητος : γι᾽αυτό και ο παρηκμασμένος άνθρωπος που την έχει ανακηρύξει εις ιδεώδες σπεύδει να την συγκρατήσει, μη τυχόν και αυτή χαθεί, συμπαρασύροντας και τις αχαλίνωτες χαοτικές κι εντροπιακές (διασκεδαστικές) επιθυμίες που χορταίνουν το μυαλό με διαστροφή και πονηριά, ευτέλεια και σύγχυση.

Μια βαθύτατα ριζωμένη σκλαβιά, αυτό είναι η δημοκρατία των μαζών - που βαυκαλίζονται δασκαλεμένες πως ζούν ελεύθερες και χαίρονται καθώς θεωρούν πως μέσα σε αυτόν τον θολό, ακαθόριστο αλλά «δικαιωματικά κατακτημένο» τους παράδεισο, θα μπορέσουν να γευθούν επί τέλους τους διεστραμμένους καρπούς του πολιτεύματός τους. Γι᾽ αυτό η δημοκρατία αποτελεί συνώνυμο της παρακμής, τα ψεύτικα ιδανικά της είναι δηλητήρια που θανατώνουν τους λαούς αργά, αλλά μέχρις ενός σημείου με τρόπο ηδονικό, εφ᾽ όσον οι δόσεις είναι μικρές: προκειμένου να μη γίνεται αποτόμως αντιληπτό το επερχόμενο τέλος. Δηλαδή, αν σε τσιμπήσει κουνούπι το ξύνεις ευχάριστα, ενώ αν σε τσιμπήσει κόμπρα τρέχεις να σωθείς, αν προλάβεις.

Ένα ισχυρό γλυκό ναρκωτικό, αυτό είναι η δημοκρατία, που ενώ στην αρχή της χρήσεώς του υπόσχεται τα πάντα, μέσα από χιλιάδες «ΘΑ…», καταλήγει τελικώς να έχει επιφέρει στους χρήστες του την νέκρωση κάθε υγιούς ενστίκτου επιβιώσεως και δράσεως, μεταλλάσσοντάς τους σε μορφές κενές αυθεντικής ζωής και, ακόμη λιγώτερο, νοήσεως και ψυχής… Παραδομένοι τελικώς άβουλοι στην παραλυτική επήρεια του αλλοτριωτικού δηλητηρίου της παρακμής, που ρέει πλέον εντός των φλεβών τους – αντί αίματος και πνεύματος – είναι καταδικασμένοι στην ευτέλεια, επαληθεύοντες εκ νέου την θεμελιώδη κοσμικήν αρχή ότι, ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΩΤΕΡΟΥ ΔΕΝ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΚΑΤΙ ΑΝΩΤΕΡΟΝ!

Να γιατί το όλον σύμπλεγμα αυτού του πολιτεύματος αδυνατεί να θεμελιώσει αληθή πολιτισμό, υποδεικνύοντας στους αβούλους του αλλ᾽ εν υπερφιάλω οιήσει ονειρικώς επηρμένους υπηκόους μόνον τον κατήφορο: μιαν ολισθηρή οδό χωρίς κανένα είδος χαλιναγωγήσεως των *εσωτερικών μας αδυναμιών και παθών, συνυφασμένων με φόβους, άγχη, δειλία, εσωτερικό κι εξωτερικό χάος.*

Φτάνει πια, χορτάσαμε από τις ακατάσχετες κάλπικες παροχές ελευθερίας, δικαιοσύνης και ηθικής – εσχάτως δε και «εθνικισμού» - από αυτούς τους θρασύδειλους ορθοπολιτικούς παλιάτσους κάθε αποχρώσεως, πάντως όμως της Αντιστροφής του ακατασχέτου της χάους. Διέξοδος μέσα από αυτόν τον απάνθρωπο κόσμο μπορεί να βρεθεί μόνον και καθ᾽ όσον ξαναγίνουμε Άνθρωποι, ξεκινώντας με την διαδικασία στροφής μας προς την ανηφορική εκείνην οδό, η οποία απαιτεί πολύ κόπο βεβαίως, καθώς μαρτυρεί και ο Ησίοδος,

τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
ῥηιδίως: λείη μὲν ὁδός, μάλα δ᾽ ἐγγύθι ναίει:
τῆς δ᾽ ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
290 ἀθάνατοι: μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτὴν
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον: ἐπὴν δ᾽ εἰς ἄκρον ἵκηται,
ῥηιδίη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ᾽ ἐοῦσα.

… είναι όμως και η μόνη που επιτρέπει στους ομοίους του είδους μας, να δημιουργήσουν πολιτισμό τέτοιο, που να υπερβαίνει τους βάλτους και τα μολυσματικά έλη της ιστορίας, προς την υψηλότερη θέση, κατ᾽ εκείνην την ιεραρχικώς δομημένη κοσμική κατάταξη.

Η δράσις μιας τέτοιας ενεργείας είναι η μόνη που μπορεί να αποτελέσει μιαν αληθινή επανάσταση, εσωτερική κατ᾽ αρχήν - και για τούτο άρα, κατ᾽ επέκτασιν, την μοναδική νοητή αληθινή εξωτερική, επίσης, επανάσταση: την μόνη που μπορεί να σταθεί απέναντι στα δημοκρατικά αδιέξοδα, αναδύοντας διά μέσου του σκότους το ιδανικό αρχετυπικό πρότυπο για την ανθρωπότητα, που είναι εκείνο της αυθεντικής **Εθνικής Κοινότητος**.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΕΛΛΗΝΕΣ

Οι Ινδοευρωπαίοι, που τμήμα τους είναι η ελληνική φυλή, ήταν ως την 5η χιλιετηρίδα π.Χ. μια από τις πολλές φυλές στην περιοχή της Ευρασίας. Η φυλή όμως αυτή φαίνεται πως ήταν προικισμένη με μια κατακτητική και αφομοιωτική ικανότητα, που από τα αποτελέσματα της θα μπορούσε να χαρακτηριστεί εκπληκτική. Όταν μετά την 5η χιλιετηρίδα άρχισε να διασπάται και να σχηματίζη τους επί μέρους ινδοευρωπαϊκούς λαούς, δηλαδή τους Έλληνες, Ινδοϊρανούς, θρακοϊλλυριούς, Ιταλοκέλτες, Τεύτονες, Βαλτοσλαύους κ.α., και να απλώνεται προς όλες τις γεωγραφικές κατευθύνσεις, οι άλλες φυλές της Ευρώπης και της Ασίας που βρέθηκαν στο διάβα της, άλλες

αργά και άλλες γρήγορα, δεν μπόρεσαν να αποφύγουν την υποταγή και την γλωσσική αφομοίωση τους από τους Ινδοευρωπαίους. Έτσι στην Ασία οι Ινδοί αφομοίωσαν τους μογγολικούς και δραβιδικούς λαούς που κατοικούσαν την απέραντη χώρα του Ινδικού πενταποτάμου.Οι Χεττίτες τους παλαιότερους λαούς της Μ.Ασίας. Στην Ευρώπη οι Τεύτονες αφομοίωσαν παλαιότερους λαούς της Βορείου Ευρώπης, οι Κέλτες τους Λίγνες της Γαλατίας και τους Pritu, δηλαδή τους παλαιούς Βρεττανούς της Αγγλίας, οι Ιταλοί τους Ετρούσκους κ.ο.κ.

Οι Έλληνες αφού πέρασαν την πρωτοελληνική περίοδο στους κάμπους της Ουγγαρίας και της Σερβίας, και πληθαίνοντας αριθμητικά απλώθηκαν γεωγραφικά σε βαθμό ώστε η γλώσσα τους να διαφοροποιείται σε διαλέκτους, εμφανίστηκαν γύρω από τον 20ο αιώνα π.Χ. στα σημερινά βόρεια σύνορα της χώρας που έμελλε να ονομαστή από αυτούς Ελλάδα και να γίνη η οριστική ιστορική τους κοιτίδα επί 4000 χρόνια αδιάκοπα, από τότε έως σήμερα. Η είσοδος τους στην Ελλάδα δεν έγινε μεμιάς, αλλά σε τρία κύματα, με τρεις διαδοχικές κατακτήσεις. Πρώτα κατέβηκαν οι Ίωνες κατόπιν, γύρω στον 17ο αιώνα π.Χ. οι Αχαιοί και τελευταίοι γύρω στον 12ο αιώνα π.Χ. οι Δωριείς. Όταν οι αιώνες έσβησαν από την μνήμη των Ελλήνων κάθε θύμηση της καθόδου των από τον βορρά, ο απλός ελληνικός λαός νόμιζε πια πως ήταν ανέκαθεν ιθαγενής στην χώρα αυτή, κι έπλασε ή ιδιοποιήθηκε από τους εξελληνισμένους τώρα προκατόχους του, ντόπιους κασμογονικούς μύθους, που τον παρουσιάζουν φυσικό γέννημα και θρέμμα της γης του. Για τον λαό οι Προέλληνες είναι απλώς οι πανάρχαιοι πρόγονοι, και η αντίληψη του αυτή βρίσκει κάποτε θέση και στην ποίηση εκείνη που απηχεί λαϊκές δοξασίες, όπως λ.χ. στον Ησίοδο και στις Ικέτιδες του Αισχύλου, καθώς και στην απλοϊκή ιστοριογραφία του Ηροδότου, που ταυτίζει τους Ίωνες με τους Πελασγούς, δηλαδή με τους Προέλληνες.

Αλλά οι Έλληνες συγγραφείς και ιδίως οι ιστορικοί, δεν ήταν απ' εκείνους που θα μπορούσε να διαφύγη την προσοχή τους ένα τόσο σημαντικό γεγονός, κι ας είχαν περάσει πια τόσοι αιώνες από την εποχή της πρώτης καθόδου. Ούτε ήταν δυνατόν να μην τους κάνει εντύπωση το ότι ως την εποχή τους σώζονταν εδώ και εκεί ανάμεσα τους υπολείμματα αλλόγλωσσων Προελλήνων. Ήδη ο Όμηρος έλεγε για την Κρήτη :

" Κατοίκους έχει αρίθμητους και χώρες ενενήντα. Κάθε λαός κι η γλώσσα του. Ζουν Αχαιοί στον τόπο, ζούνε νησιώτες Κρητικοί, παλληκαριάς ξεφτέρια, και Κύδωνες και Δωρικοί, και Πελασγοί λεβέντες. (μτφ. Α Εφταλιώτης).

Ο Ηρόδοτος λέγει ότι το ελληνικό έθνος αρχικά ήταν ολιγάριθμο - ύστερα όμως μεγάλωσε, γιατί συγχωνεύτηκαν μαζί του οι Πελασγοί και πολλά άλλα βάρβαρα φύλα. Ο ίδιος λέγει για την Αττική πως παλαιότερα ήταν πελασγική, ότι η γλώσσα της ήταν βάρβαρη, ότι κατόπιν εξελληνίστηκε και άλλαξε γλώσσα, ότι η Ίμβρος και η Λήμνος κατοικούνταν παλαιότερα από Πελασγούς, και ότι ολόκληρη η Ελλάδα παλαιότερα λεγόταν Πελασγία. Ο Θουκυδίδης μαρτυρεί ότι στην χερσόνησο του Άθωνα στα χρόνια του εκτός από τους Έλληνες αποίκους από την Άνδρο και την Χαλκίδα, ήταν και άλλες πόλεις που κατοικούνταν από ανάμεικτο πληθυσμό δίγλωσσων βαρβάρων, που ήταν κατά μέγα μέρος πελασγικός και καταγόταν από τους ίδιους εκείνους Τυρσηνούς και κατοικούσαν παλαιότερα και την Λήμνο αλλά και την Αθήνα.

Ο Στράβων γράφει ότι ο παλαιότερος του Εκαταίος ο Μιλήσιος αναφέρει ότι στην Πελοπόννησο πριν από τους Έλληνες κατοικούσαν βάρβαροι, και προσθέτει ο Στράβων ότι ολόκληρη η Ελλάδα ένα καιρό ήταν κατοικία βαρβάρων. Ο σχολιαστής του Απολλωνίου του Ροδίου λέγει ότι οι παλαιότεροι κάτοικοι της Λήμνου ήταν πειρατές Τυρσηνοί, δηλαδή Προέλληνες , πράγμα που συμφωνεί με το ότι ο Όμηρος ονομάζει τους κατοίκους της Σίντιας αγριόφωνους. Και των άλλων νησιών του Αιγαίου τους παλαιούς κατοίκους οι Έλληνες τους ξεχώριζαν από την δική τους εθνότητα. Και ο κάτοικοι των νησιών, γράφει ο Θουκυδίδης, ήταν πειρατές, Κάρες και Φοίνικες γιατί αυτοί κατοικούσαν τα περισσότερα νησιά. Και ο Στράβων προσθέτει : " Από όσα έχουν ειπωθή για τους Κάρες, εκείνο που δέχονται οι περισσότεροι είναι ότι οι Κάρες λέγονταν τότε Λέλεγες και κατοικούσαν τα νησιά".

Ξεχωρίζουν λοιπόν οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς τους Προέλληνες από τους πραγματικούς Έλληνες, άλλοτε με το όνομα Πελασγοί, και Τυρσηνοί ή Τυρρηνοί, άλλοτε με τα ονόματα Κάρες και Λέλεγες και άλλοτε με τοπικά εθνικά ονόματα σύνθετα με το επίθετο ετεός (= αληθινός, ντόπιος) : Ετεόκρητες, Ετεοκαρπάθιοι. Πρόσθετο τεκμήριο για την εθνολογική διάκριση Ελλήνων και Προελλήνων, που ήταν ως την εποχή που συντάχτηκαν τα ομηρική έπη, ακόμα αισθητή, είναι ότι σ' αυτό οι Πελασγοί, όσοι ακόμα σε ακραία σημεία σώζονταν τότε αναφομοίωτοι, παρουσιάζονται ως σύμμαχοι των Τρώων, μαζί με άλλους ασφαλώς μη ελληνικούς λαούς της Μ.Ασίας και της Θράκης.

Υπάρχουν στην ιστορία των εθνών πολλά παραδείγματα κατακτητών που αφομοιώθηκαν εθνολογικά και γλωσσικά από το έθνος που υποδούλωσαν, ιδίως όταν όπως συνήθως συμβαίνει, οι κατακτητές είναι αριθμητικά κατώτεροι από τους κατακτημένους. Έτσι, λ.χ. έγινε με τους γερμανικής καταγωγής Φράγκους, που όταν κυρίεψαν την λατινόφωνη Γαλατία εκγαλλίστηκαν. Το ίδιο έγινε με τους μογγολικής φυλής και τουρκοταταρικής γλώσσας, τους Πρωτοβούλγαρους, που εκσλαβίστηκαν από τους ανάμεσα στον Αίμο και τον Δούναβη Σλάβους υποτελείς των. Το ίδιο έγινε με τους σκανδιναβικής καταγωγής Νορμανδούς, που όταν κατέκτησαν την Β.Γαλλία εκγαλλίστηκαν, και όταν από εκεί κατέκτησαν την Αγγλία εξαγγλίστηκαν.

Δεν θα ήταν λοιπόν διόλου παράξενο αν και οι Έλληνες αφομοιώνονταν από τους αριθμητικά ανώτερους των Προέλληννες, και μάλιστα αφού δεν κατέβηκαν στην Ελλάδα όλοι μαζί, αλλά κατά τρία κύματα που τα χώριζαν αιώνες. Και όμως αυτό δεν έγινε. Η πρώτη ελληνική φυλή που βρέθηκε ανάμεσα στους Προέλληνες, οι Ίωνες, δεν αφομοιώθηκαν αλλά αφομοίωσαν ένα μεγάλο μέρος των Προελλήνων έτσι που, όταν μετά τρεις αιώνες κατέβηκαν οι Αχαιοί, βρήκαν μια χώρα κατά μέγα μέρος ελληνόφωνη, και ακόμα περισσότερο, όταν μετά άλλους πέντε αιώνες κατέβηκαν οι Δωριείς. Εκπλήρωσαν όμως με άλλο τρόπο οι Ίωνες την πρωτοποριακή τους δόξα για τον εξελληνισμό της χώρας : Όχι μόνον αναλώθηκε η κατακτητική τους αλκή από την άνιση ανάμειξη τους με τους Προέλληνες, ώστε όταν κατέβηκαν οι Αχαιοί ήταν πια ξοφλημένοι οι Ίωνες ως φυλή κατακτητών, και γι' αυτό εύκολα αλλού υποτάχθηκαν και αλλού απωθήθηκαν από τους Αχαιούς στα ανατολικά παράλια και στα νησιά του Αιγαίου, αλλά και η γλώσσα των Αχαιών και των Δωριέων έμεινε καθαρώτερα ελληνική.

Όταν τον 17ο αιώνα π.Χ. κατέβηκε στην Ελλάδα το δεύτερο κύμα, οι Αχαιοί, η πολιτική ηγεσία της χώρας πέρασε αμέσως στα χέρια τους. Οι Ίωνες έγιναν, όπως οι Προέλληνες, άμαχοι έμποροι, τεχνίτες και επαγγελματίες, περιορίστηκαν δηλαδή σε έργα ολότελα άσημα για μια ηρωική εποχή, γι' αυτό και στα ομηρικά έπη, όπου κυριαρχεί η δόξα των Αχαιών, οι Ίωνες ούτε μνημονεύονται καν ως συντελεστές του τρωικού πολέμου ή, αν τύχη να γίνη για αυτούς λόγος, χαρακτηρίζονται με επίθετα αντιηρωικά. Όχι ευκνήμιδες, χαλκοκνήμιδες, χαλκοχίτωνες, αρηίφιλοι, φιλοπτόλεμοι, μεγάθυμοι, όπως οι Αχαιοί, αλλά ελκεχίτωνες , δηλαδή άνθρωποι με μακριά φορέματα, που συχνάζουν στα πανηγύρια, ως έμποροι φυσικά και τεχνίτες, ασχολίες που θα τους δώσουν πάλι αργότερα, στους ιστορικούς χρόνους, μαζί με την οικονομική και αποικιακή υπεροχή, με την πνευματική ηγεσία των Ελλήνων, αλλά που πάντως τους κρατούν στο περιθώριο της επικής ιστορίας.

Είν' όλ' αυτά τα πράγματα πολύ παλιά, όχι όμως και στερημένα από ενδιαφέρον. Στην επιστήμη το παλιό και το νέο είναι ισοδύναμα και ισότιμα. Γιατί το παλιό είναι το θεμέλιο του νέου, και το νέο στηρίζεται στο παλιό και προσδιορίζεται από αυτό ανέκκλητα και παντοτινά. Να γιατί δεν φοβόμαστε να μιλήσουμε (παρά τις ελλείψεις μας), για θέματα που μπορεί να ενοχλήσουν τον κίβδηλο "μεγαλοιδεατισμό" των νεοελλήνων.